

отъ архаизми, русизми, сърбизми и котленски или новосъчинени термини. Напримѣръ: по духу тогдашному вѣку, черная сѣнь, тогда, сматрятъ, когда, горше, здравствуй, акы, абіе, до коле, хоржгва, сія, днь, еда, отчьство, вървище, зрѣнище, гжстинакъ, наликъ, гледоточие, постжпъ (маршъ), домородство, далепись (телеграфъ), всешарна. . . . Правопись неустановенъ и своеобразенъ; употрѣбѣва ы вмѣсто и, ж вм. а (майка) въ края на сжщ. и прилаг. имена; ь вм. е (жъртвж), ю вм. у (чюдень) и пр. Той се отклони отъ живата народна речъ, която блѣскаво бѣха усвоили Беронъ, Богоровъ, Каравеловъ, Ботйовъ, Славейковъ и други писатели презъ робството. Неговиятъ езикъ, заемащъ срѣда между тоя на консерваторитѣ и новаторитѣ тогава, представлява нѣщо като славянско есперанто, чете се съ мжка и неохотно, отласкващъ четци-тѣ. Но той съ друго ги е владѣялъ. Това открива проф. Арнаудовъ, като казва: „Раковски все пакъ притежава нѣкои ценни качества, за да покорява духоветѣ и да пробужда настроение: той е натура страстна и очарователна съ своето живо слово, и, което пише, той винаги съумѣва, вече поради своята ис-